

Ранко Павловић

КАПИ

Нисам ја она кап што клизи
низ лист винове лозе коју је отац
засадио пред смрт, али смо слични.
На рубу ће начас застати, прије
него што падне, као што ћу и ја
начас застати на рубу живота.
За тај тренутак ваља живјети,
јер слутим да траје таман толико
да човјек спозна зашто је ходио
овим свијетом, као што и кап,
која ено већ пада и више није кап,
воденом душом, ма каква да је,
можда осјећа да била је кап.

РЕФЛЕКТОРИ

Она слуђена ноћна лептирица,
што облијеће око рефлектора,
важнија ми је од оног човјека
за микрофоном, што хоће
на нас слуђене да остави утисак.
А једнако их обоје жалим,
опчињене свјетлом рефлектора.

ПРКОС

Стојим пред амбисом
и не видим му дно.
Ја видим другу страну,
одлучан да тамо
тијело и мисао настаним.
Амбис припада ономе
ко не види другу страну.

ПТИЦА

Сваког јутра, с грана густе крошње
крај прозора моје спаваће собе,
иста птица оглашава да свијет
још траје у непромијењеном облику.
Кад једном не будем чуо тај цвркут,
знам – птица ће и даље пјевати
да свијет још траје онакав
каким је створен да кроз њега минемо.

НИЈЕДНЕ СЛОБОДНЕ ГРАНЧИЦЕ

Пристао сам да будем дрво
о које беспослени и безнадни,
кад им се прохтије, вјешају своје терете.
О најниже гране, једва дишући,
повијени под товаром, најслабији
вјешају гроздове невоља, као што
завоје, натопљене сукрвицом,
рањеници разастире по грмовима,
да се просуше на шкртом сунцу.
О гране одбјегле од земље,
до којих сежу само испружене руке,
пропињући се, увријеђени вјешају
ниске нагомиланих понижења.
По гранама које од мирисног хумуса
бјеже ка облацима и небеској ведрини
преварени нижу неиспуњена обећања.
Охоли с лакоћом досежу сам врх
и о њега каче изблиједјеле крпе
негдашњег поноса, смијући им се.
Пристао сам, кажем, да будем дрво
о које други вјешају терете, и сада,
окићен као новогодишња јелка,
немам ниједне слободне гранчице
о коју бих објесио своје невоље.

НЕВИДЉИВ ЈАХАЧ

Одавно су одбјегли коњи
мог оца кириџије,
па упрежем пјесму
да ме одвезе у срце шуме.
Све два по два стиха
у шесторопрег, па – хај и ихахај!
Котрљају се метафоре
неравним друмом и локвама,
врцају варнице из стихова
када се очешу о кремен.
У шуми чекају очеви коњи.
Поскидам с њих самаре
и оседлам их, бичем мисли
фијукнем кроз шумски мир,
па – ђиха, ђиха хладовином!
Пјесма која ме довезла,
ослоњена о најдебље стабло,
радознано мјерка свог творца
и подсмјехује се сјенци коју
на густиш баца невидљив јахач.

УОСТАЛОМ

Нисмо се везали ланцима или прстеном,
па слободно можемо на двије стране,
ти на југ коме свим бићем припадаш,
ја на сјевер који ми је изгледа (до)суђен.
Ти ћеш да се стровалиш у бездан жеља,
незасита као звијер у периоду парења,
а ја ћу да бућнем у вир своје пјесме,
подигнуте руке, с оловком у њој
која тражи спас за нас обоје,
за мене и тебе, за мене и себе.

МРВЕ

Гледам мрава (не знам откуд он
у мом стану на првом спрату,
далеко од мравињака, можда и од себе)
како паркетом вуче мрву хљеба.
Важно је да има мрву, а куда ће с њом,
то му вјероватно није битно.
Мрва хљеба сав је његов свијет,
изван тога, бар у овом тренутку,
за мрава ништа друго не постоји.
Осјећам како ми жаоке љутње
жаре врат и чело: Откуд право
том дрском уљезу да вуче мрву
по мом стану. Јер, мој стан
сав је мој свијет, и у њему
(можда далеко од свог мравињака
и самог себе) само ја имам право
на мрве које ми припадају
и којима припадам.

ГЛАСНИЦИ

Гласнику нож под грло, као да је он крив
за вијест коју доноси, не они који су га послали.
И шаљу њима свог гласника, туткајући му
исти тај нож у руке; боље је да има свој,
и од својих, оштар, него да они потезу њихове.
Јер, туђе је то, тупо, можда и зарђало. И више боли.